



Af Hidir Atay

"... 20 FREMMEDE, FOLKEVALGTE..."

Ugebrevet A4 offentliggjorde en undersøgelse i uge 11/2006, hvor det fremgik, at ca. 10 % af nydanskere i høj grad udviste forståelse for og tilslutning til bl.a. afbrændingen af Dannebrog i mellemøsten. Samme undersøgelse påpegede, at der kun var "sølle" 2 procent, der "føjte" sig som værende danske, men halvdelen af hele gruppen fortsat betragtede sig som værende "indvandrere".

Det interessante er ikke undersøgelsens resultater. Det ville de fleste mennesker have gættet sig til det, hvis de udviser en smule interesse for samme gruppe. Nej, det interessante er den måde som det politiske Danmark har reageret på: De blev chokerede, som om de ikke vidste, at der eksisterer en desintegration i det danske samfund. Og denne proces er affødt på baggrund af mistilliden fra begge lejre. Så længe man bliver ved med at ekskludere en stor del af en bestemt befolkningsgruppe fra "samhørighedsprocessen", vil det uvilkaarligt påvirke deres tilhørsfølelse. Denne kan have katastrofale udfald. Det ser vi desværre først, når det går galt. Så spørger vi alle sammen hinanden, om hvordan i al verden det kunne gå sådan! Det har vi gjort mange gange, så ingen grund til eksempler her. Dem er der mange af.

Når den politiske elite bliver ved med at definere nydanskere som "fremmede", er det, selvsagt, svært at forvente noget andet, positivt udfald.

Da Pia Kjærsgaard talte om "landsforrædere" om de imamer, der havde rejst til mellemøsten, spurgte en 11-årig dreng: "- Kan man være landsforræder, når man ikke er landsmand?". Hvad kan man svare hertil? Et klart "Nej". Hvornår har Pia betegnet en nydansker som landsmand? Når man ikke inkluderer sine medborgere som ens "landsmand", med de skavanker de evt. måtte være i besiddelse af, så vil de handle efter det. Jeg agiterer ikke for, at vi skal lukke øjnene for de problemer, som vort samfund står over for, men vi skal ikke blive ved med at putte folk i nogle stereotype kasser. Omkostningerne kan vise sig være meget høje, og kan også gøre det svært for os, som betragter sig som "nydanskere".

Da begrebet "Nydansker" blev introduceret, havde jeg visse aversioner mod dette begreb. Men efterhånden synes jeg, at det er uundgåeligt at bruge dette begreb. Også for at vise solidaritet mod majoritetssamfundet; for en bestemt gruppe indvandrere tager, som bekendt, afstand fra alt, hvad der har med vesterlandsk kultur og tankegang at gøre, slet ikke tale om danske værdier. Vi vil herved vise, at vi er i opposition mod disse rabiater grupper.

Når man så taler om mennesker, som er født her i landet, kan de kun være regulær "danskere", og ikke "nydanskere". Begrebet nydansker bør konsekvent bruges om folk, som har bosat sig her i landet med henblik på fast ophold. Det vil forstærke samhørighedsfølelsen med det danske samfund, og underminere fastholden i en, for samfundet, uønsket rolle.

Så må vi håbe, at de gode intentioner ikke bliver ødelagt, som det var tilfældet, da en erfaren journalist fra TV2 den 22.3. interviewede statsministeren. Journalisten sagde: "... 20 fremmede politikere, som er folkevalgte...", om folk som er danske statsborgere, og sidder i Folketinget, Regionsrådene og Kommunalbestyrelserne. Gad vide hvad de følte, hvis de har hørt journalistens præsentation af dem. Jeg tør slet ikke tænke på børn og unge, hvis identitet og samhørighedsfølelse endnu ikke er udviklet. Kan de ikke herved hele tiden skubbes frem og tilbage mellem to modpoler?